

30

1989-2019

ADMINISTRACIJOS ŽODIS

30 metų buvęs mokyklos/gimnazijos direktorius

EGIDIJUS SAMAS

Lakoniškos mintys, apžvelgiant prabėgusius metus

Mintimis grįžti į praėjusį laiką visada yra prasminga. Prisimenu jaudulį prieš pirmąjį mokytojų posėdį. Tada, 1989 metų rugpjūčio paskutinėmis dienomis, galvojau, kaip bendrauti, ką pasakyti naujai į kolektyvą buriamiems mokytojams. Tuo metu rusų kalbos mokytojas Antanas Donskis ir sako: „Pradėkite paprastai, konkrečiai. Kalbėkite, kas svarbu. Visi supras ir įsijungs į darbus, padės.“ Taip ir buvo. Dar ir žiniasklaidos

dėmesys trikdantis, juk Panevėžio krašto Lietuvos televizijos, tada dar sovietinės, žurnalistas Skirmantas Pabedinskas negali praleisti tokio įvykio – ima interviu. O čia galvoje sukasi šimtai klausimų, vienas iš svarbiausių – atiduoti mokytojams kabinetus, klases darbui. Juk ne visi baigti įrengti... Mokiniai ateina 1989 metų rugsėjo 1-ąją. Prasideda nenutrūkstantis procesas, kuris tęsiasi štai jau trisdešimt metų. Iš viso to laiko lieka tik geri prisiminimai, nors būta visko. Teko išgyventi didelius pasikeitimus ir politikoje, ir demografijoje. Juk ne juokais reikėjo styguoti darbus 1993 metais, kai tuo metu 18-oji vidurinė mokykla išgyveno tikrą mokinių apgultį: mokėsi 1711 mokinių. Po to ugdymo tėkmė ėmė rimti. Atėjo 2001 metai – apsisprendimo laikas, kaip keičiamės. Turėjome rinktis sritis, į kurias orientuosime mokinius. Vėl naujas dalykas – vardų rinkimasis. Pasirinkome „Minties“ vardą. Tie 2004–2008 metai mokyklai buvo patys geriausi laikai. Turėjome puikių mokinių, su kuriais buvo gera. Bet gyvenimas keičiasi, tenka prisitaikyti. Tapome „Minties“ gimnazija. Dėl to atsirado ir naujovių. Džiaugiuosi gimnazijos bendruomene, pedagogų kolektyvu, todėl nebuvo baisu nei akreditacija, nei išorinis vertinimas. Mūsų kolektyvui būdinga tolerancija, supratingumas, susitelkimas įgyvendinant numatytus tikslus. Juk ir mokytojui, ir mokiniui svarbu, kad kartu dirbama, kad yra vienas kito palaikymas. Tai, tikiuosi, išliks ir ateityje.

RAMUTĖ STASEVIČIENĖ, *laikinai atliekanti direktorės funkcijas*

Ar daug mums reikia, kad būtume laimingi?
Baltos tylos, kada per visą dieną sninga,
Gervių raudos pavasarį ankstyvą,
Pūgos, kuri pražydus obelims pakyla,
Lakštingalos giesmės, suplėšančios vakaro tylą,
Šilto lietaus, kuris po vasaros kaitros nulyja,
Ir, žinoma, tikėjimo,
Kad tu esi kažkam svarbus ir reikalingas. (R. P.)

Taip pat noriu palinkėti dar ir paprastais žodžiais: tesklinda geroji energija, te kiekvienas moka gyventi čia ir dabar, te mintietis siekia savo svajonės.

LEIDĖJŲ ŽODIS

Rudens puokštėmis pražydęs vienas rugsėjo rytas atvėrė didelio pastato, pažymėto Kniaudiškių g. 40, duris šimtams jaunų žmonių. Rugsėjis visada rodo dvilypumą. Juk rugiai daugeliui asocijuojasi su duona. O ji iš naujojo derliaus kepama vasaros pabaigoje. Taip rugiai ateina į daugelio namus. Jie, atrodo, turėti likti ilgam. Tik po mėnesio... vėl sėja. Dar po mėnesio laukai nužalsvėja sodria žaluma, kuri tarsi ryškesnė dėl rudens spalvomis pasipuošusios visos gamtos. Kai vieni rimsta prieš žiemą, kiti pasirodo pasauliui ir turi susitaikyti su nepalankiu metų laiku. Taip ir mokykloje. Kai kitose gyvenimo sferose artėjama prie metų pabaigos (juk baigiasi

antrasis ketvirtis), pradedami skaičiuoti metų pasiekimai, mokyklose prasideda naujos kartos kelias per mokslo pažinimo slenksčius. Gimnazijoje labai jaučiama kartų kaita: tik liepos antroje pusėje atsisveikinta su abiturientais, o jau rugpjūty vyksta susitikimai su naujaisiais gimnazistais. Pastarieji po ketverių metų irgi atsisveikins, kad sustiprėję, subrendę jau savarankiškai išeitų savo keliu. Tad gimnazija yra namai, kuriuose vieny ilgėliau ir atidžiau pabūnama, kitų tik lyg stabtelėjama, įsižiūrima, sugalvojama, kur pasukti. Mokytojai yra kiekvienam skirtingą įtaką darantys žmonės: vieny patarėjai, kitų ugdytojai, trečių įkvėpėjai. Tad norisi, kad kiekvienas ugdymo proceso dalyvis pasiimtų iš aplinkos tiek, kiek jam prireiks ateityje. Svarbiausia – būti laimingam tame mokymo ir mokymosi kelyje.

ŠIO NUMERIO AKIRATYJE – MŪSŲ MOKYTOJAI, MOKYKLOS ISTORIJS LIUDININKAI

*Žodis tiems, kurie mokyti pradėjo Panevėžio 18-ojoje vidurinėje,
dirbo „Minties“ vidurinėje mokykloje ir tebedirba „Minties“ gimnazijoje*

Reda Ambrazaitienė,
rusų kalbos mokytoja metodininkė

Metai prabėgo nesuvokiamai greitai, nors kartais atrodė, kad slenka. Tai priklauso nuo aplinkos. Mokytojo artimiausia aplinka – mokiniai. Labiausiai jaučiami auklėtiniai. Su jais praeina visos tradicinės ir netradicinės mokyklos šventės. Apie vieną jų noriu papasakoti. Niekada nepamiršiu 1998 metų Paskutiniojo skambučio šventės. Tais metais išleidau pirmąją savo auklėtinių laidą. Tai buvo mokyklos VII laida. Rytą susikaupusi ruošiausi

paskutinei pamokai auklėtiniams, kai už lango išgirdau keistus garsus. Žvilgtelėjau... ir sustingau. Į daugiabučio, kuriame gyvenau Molainių gatvėje, kiemą suko išpuoštas vežimaitis, pakinkytas žirgais. „Tai pas mane!“ – toptelėjo galvon. Viskas vyko kaip nesapnuotame sapne: ir kvietimas vykti mokyklon, ir važnyčiotojas asistavimas, ir puošnūs, nuotaikingi auklėtiniai, ir kelionė ratu per visą miestą į 18-ąją vidurinę... Tikrai įsiminė tos laidos mokinių aukšta vidinė kultūra, draugiškumas, išradingumas, susitelkimas, juk nebuvo iki tos dienos jokių užuominų. Tėvai irgi buvo supratingi, aktyvūs auklėtinių patarėjai. Smagu prisiminti, eidama akty salėn, visada su šypsena nužvelgiu VII laidos nuotrauką.

Įsimintiniausias įvykis iš trisdešimties metų?

Be abejo, tai pirmasis rugsėjis. Dar rugpjūčio pabaigoje turėjau prisistatyti į naują darbo vietą, pirmąją savo darbo vietą. Atėjau su drauge, dairomės, kur įėjimas į mokyklą. Mus, besidairančias su klaustukais akyse, pasitinka barzdotas vyras, stumiantis karučius, apsiavęs ilgais dumblynais gumukais. Tai jis esąs mokyklos direktorius: „O jums atostogos pratęsimas savaitę“. Bet aplinkui vyko tvarkymo darbai, tai kaip atostogausi. Prieš rugsėjo pirmąją visi: tėveliai, mokytojai, kiti priimti darbuotojai, plušėjo prie aplinkos tvarkymo, baldų surinkimo darbų. Jautėsi neįvardijama vienybė. Taip ir atėjo ta Rugsėjo pirmoji. Ji buvo įsimintina ne tik dėl mažųjų mokinių gausos, bet ir dėl televizijos filmavimo. Juk jau tada Panevėžyje sukiojosi Skirmantas Pabedinskas, tad tokio įvykio nepraleido pro akis. Mokytojų kolektyvas buvo jaunas, stropus, entuziazmo netrūko. Patalpos taip pat ne visos dar buvo paruoštos ugdymo procesui. Mokomasi buvo tik pradinukų korpuse (kur dabar 7-50 kabinetai).

Ligita Dauderienė,
muzikos vyresnioji mokytoja

Korpusus skyrė stiklinių langelių pertvaros, kurios vėliau dėl mokinių saugumo buvo panaikintos. Tuos langelius prisimenu su nostalgija – jie sustabdydavo strimgalviais į didžiųjų moksleivių korpusus besiveržiančius pradinukus.

Per tuos metus teko daug kam ruošti mokinius, prisidėti prie puikių mokyklos tradicinių ir netradicinių renginių, pačiai organizuoti, dalyvauti. Mūsų gimnazijos renginių metu visada jaučiamos emocijos, jaudulys, rūpestis, kad viskas pavyktų. Tik tada džiaugsmas užpildo širdį. Yra meniškų mokinių, kurie neleidžia sustoti. Šiuolaikiniai paaugliai reiklūs, tad tenka suktis, nesustoti ieškant naujų idėjų, kaip sužadinti jaunimo smalsumą muzika. Toks gyvenimas: gera čia dirbti ir stebėti, kaip viskas keičiasi.

Loreta Klimkevičienė,
matematikos mokytoja metodininkė

Per trisdešimtį darbo šioje mokykloje metų labiausiai įsiminė XIII abiturientų laida, 12a klasė.

Kaip šiandien prisimenu pamokas jų klasėje. Įeini, jų akys žiba, jie visko nori. Atmenu kaip geriausius ir motyvuotus mokinius, kuriems buvo svarbu suvokti, ko mokomės, patiems gebėti atlikti

veiksmus. Džiaugtis kartu irgi mokėjo. Net lenktyniaudavo, kuris anksčiau ateis ir pasigirs išspręstu sudėtingu uždaviniu.

Taip pati smagiausia mokykloje buvo popamokiniai renginiai ir klasės valandėlės, kuriems daug ruošdavomės kartu su savo buvusiais auklėtiniais. Nė vienas nesakydavo, kad jam yra svarbesnių reikalų. Ir žmonės užaugo atsakingi: S. Baubonis, D. Skrickaitė, D. Klybaitė, I. Ilektytė ir, žinoma, kūrybingasis A. Kleinauskas.

Pralėkė, nuvilnijo, prabėgo trisdešimt metų „Minties“ gimnazijoje. Anksčiau ji vadinosi Panevėžio 18-oji, vėliau „Minties“ vidurinė mokykla. Tiek metų kaip viena diena. Kartais smagu pasirausti po senus prisiminimus, peržiūrėti nuotraukas, CD ar suvenyrus, atvirukus, perversiti senų laikraščių puslapius. Tokie šviesūs prisiminimai suteikia jėgų.

Kiekvieną žmogų nuo gimimo kankina amžinas klausimas: Kas ta laimė? Perlė S. Bak teigė: kad „daugelis žmonių praleidžia mažus džiaugsmus veltui laukdami didelės laimės“. Tikra tiesa. Išdirbusi mokykloje tiek metų įsitikinau, kad laimę galima pamatyti ir išgirsti, paragauti ir palytėti. Juk laimė – tai daugybė nepakartojamų nuostabių akimirų, atsitiktinimų, iššūkių. Ir dabar nuolat prisimenu, kaip fizikos kabinete virėme ir valgėme cepelinus, kaip žiemą visa mokykla išsiruošdavome slidinėti į Berčiūnus Užgavėnių dieną, o valgyklos darbuotojos vaišindavo karšta arbata, kartais ir blynais. Šiltu metų laiku po varžybų Berčiūnų

Nijolė Krivickienė,
lietuvių kalbos mokytoja metodininkė

pušyne sėsdavome ant pievutės ir kalbėdavomės apie viską. Dar daug emocijų keldavo bėgti rudeniniame parke. Fantastiškas jausmas! Prisimenu Prozos rudenėlių vakarus prie žvakių šviesų, Poezijos pavasarėlius po kiemelio svyruokliu gluosniu... Kiek jaudulio, kiek „nervo“ būdavo! Visada šalia jausdavome draugą, kolegą, mokinį. Visus visada vienijo stiprus bendruomeniškumo jausmas. Tad „kur mūsų širdis, ten ir laimė,“ – teigia lenkų patarlė. Linkiu ir toliau mūsų bendruomenei visus kasdienius darbus atlikti grakščiai ir vikriai, tegul mūsų širdis, valia ir dvasia kalba vienu balsu.

Zita Morkūnienė,
rusų kalbos mokytoja metodininkė

Mokau rusų kalbos nuo pat mokyklos atidarymo. Mokiniai anksčiau buvo daug atsakingesni. Kartais net per daug patiklūs. Atsimenu tokį atvejį, nutikusį gal prieš dvidešimt dvejus metus. Atėjo mokinys į pamoką ir

neatsinešė sąsiuvinio, kuriame turėjo būti namų darbai. Liečiau grįžti namo pasiimti sąsiuvinio. Tuomet mokinys išėjo, o grįžęs pasakė, jog jo sąsiuvinį mama sudegino krosnyje. Norėdama sušvelninti situaciją, pajuokauti, pasakiau, kad mokykloje, direktoriaus kabinete, yra toks aparatas, galintis iš pelenų atkurti sudegintus sąsiuvinius. Išsigandęs mokinys prisipažino, kad tai melas ir jis yra nepadaręs namų darbų. Štai kokių netikėtų dalykų yra buvę.

Kęstutis Paškevičius, dailės mokytojas metodininkas

Kas įsimintina iš tų trisdešimties mokyklos gyvavimo metų?

Visų čia pradėjusių dirbti atmintį įsirižė rugpjūčio pabaiga, rugsėjo pradžia kaip nenutrūkstamų darbų verpetas, įsukęs į šios mokyklos veiklos sūkurį. Juk pradėjome bendrystę su tuometiniais vyresniaisiais mokiniais dirbdami konkrečius kabinetų paruošimo darbus. Nešiojome mokinių suolus, mokytojų stalus (jie tada skyrėsi nuo mokinių suolų), sustatinėjome spintas... Bendras darbas ir rūpestis buvo geriausia ryšių tarp

mokinių ir mokytojų būtinybė, prielaida atsirasti bendrystei, vienybei. Juk ne visus kabinetus ruošėme vienodai: vienur buvo pradinukai, kitur paprastos klasės, dar kiti rengiami kaip specializuoti. Dailės kabinetas mokykloje taip pat buvo mieste pirmasis, kokį įrengėme 1989 metų rudenį. Tai buvo ne paprastas kabinetas, o studija. Kuo kitokia? Buvo gauti patogūs dailės darbams daryti suolai su ertmėmis dažams pasidėti, popieriaus lapus pasitiesti. Taip pat šalia įrengtas (tiesa, vėliau) paruošiamasis kabinetas. Smagu, kad mūsų mokiniai ne tik atliko individualias užduotis, bet nuo 1997 metų pradėjo puošti mokyklos interjerą dailės darbais. Smagu prisiminti tokius mokinius, kaip: Paulius Paskačimas, Mindaugas Baltuška, Rūta Gaidelionytė, Laura Kačenauskaitė, Rokas Aleliūnas, Mantas Lataitis... Galima būtų daug vardinti. Tikiu, kad ir dabartiniai gimnazistai paliks pėdsaką savo darbais.

Vaidotas Rulys, istorijos mokytojas metodininkas

Kaip pamatuoti savo, istorijos mokytojo, darbą? Gal pats maloniausias dalykas yra gerai išlaikytas egzaminas. Bet tai ir sėkmės faktorių turintis dalykas. Širdį paglosto, kai buvę mokiniai užkalbina gatvėje kitame mieste: Vilniuje, Kaune. Tada pasitvirtini sau kažką nuveikęs, nes tave

prisimena, tau dėkoja. Juk kiekvienai pamokai stengiesi pasirengti, kad istorija nebūtų sausas mokslas, kad mokiniai suvoktų tai ne kaip šalia esančią discipliną, o kaip sąsają su gyvenimu. Su savo laiko gyvenimu, su tėvų, senelių, šalies, Europos gyvenimu. Tad istorija yra tarsi pilietinė pasaulio žmogaus mokykla. Šiais laikais tai labai svarbu. Ne veltui po pamokų lankomės Lietuvos kariuomenės padaliniuose, susitinkame su ilgų metų patirtį veikloje turinčiais šauliais. Taip auginame žmogų, mintietį, panevėžietį, lietuvį, pilietį.

DVI GIMNAZIJOS MOKYTOJOS – MŪSŲ MOKYKLOS AUKLĖTINĖS

Viena iš jų, Jovita Ivanauskienė, Tarptautinės mokytojų dienos proga pagerbta – jai įteiktas Panevėžio miesto savivaldybės Padėkos raštas už įvairių veiklų inicijavimą gimnazijoje ir mieste

Patirtis – svarbus gyvenimo veiksnys

Prieš daugelį metų, mokydamasi Panevėžio 18-ojoje vidurinėje mokykloje, daug svajoju, kuo galėčiau būti. Jei koks burtininkas, mostelėjęs lazdele, būtų pasakęs, kad po 10 metų dirbsiu toje pačioje mokykloje mokytoja, būčiau nepatikėjusi, net kvailėliu palaikiusi. Kadangi buvau gana pareiginga mokinė, tad gal tam burtininkui ir kitaip būčiau atsakiusi. Nežinau. Tuo metu

pamoka vijo pamoką, reikėjo mokytis, viską suspėti. Renginiams ruošdavomės susirinkę po pamokų, išskirtinai stengdavomės pasiruošti Kalėdų vakaro pasirodymams, o jis vykdavo po tikrųjų šv. Kalėdų, atostogų dienomis. Tad klasėje bendraudavome daug daugiau, nes ir mobiliųjų telefonų neturėdavome. Todėl popamokinės veiklos patirties įgijome nemažai. O mane mokiusiems mokytojams (ir ne tik) esu dėkinga už širdies dosnumą, atidą mokiniams ir... žinių „bagažą“. Tuo metu įgyta ir socialinė patirtis, vertybės, gyvenimo suvokimas buvo svarbu.

Tai man rūpi ir dabar. Siekiu būti mokytoja, iš kurios mokiniai irgi galėtų perimti patirtį. Kad viskas eitų sklandžiai, kaip dabar sakoma, per patirtinį mokymą, stengiuosi ugdyti, asmenybės lavinimą susieti su kūrybiškumu. Sakyčiau, tai mano sėkmės prielaida. Kartais vertybes perduoti svarbiau negu kažko išmokyti – juk šiandieninis gimnazistas daug išmokyti gali pasitelkdamas išmaniąsias technologijas. Bet vertybių jos taip įtaigiai neperduos. Džiaugiuosi, galėdama papuošti tiek šventes, tiek gimnazijos kasdienybę, kartu į tai įtraukdama ir mokinius, taip perduodama jiems savo patirtį ne tik anglų kalbos pamokose.

Jovita Bagdžiūnaitė - Ivanauskienė, anglų kalbos mokytoja

Mano mokykla

Mano mokykla. Kitaip jos neprisimenu. Mokykla tokia pati jauki ir miela, kaip ir tada, kai aš joje mokiausi. Buvau tokia pat, kaip ir daugelis šiandieninių mintiečių. Tik tada ji vadinosi Panevėžio 18-oji vidurinė mokykla. Kai kurios pamokos netrukdavo prabėgti, kai kurios tęsdavosi ilgiau. Iš prigimties esu humanitarė, tad ir artimesnės buvo humanitarinės, socialinės disciplinos: kalbos, literatūra, istorija, etika. Išradingumo ir fantazijos nestokojau. Kai lietuvių kalbos mokytoja pakvietė kūrybinių darbų parašyti, sutikau. Taip gimė ne vienas kūrinėlis. O apsakymas „Mažoji vagilė“ pateko ir į pirmąjį mokyklinės kūrybos almanachą „Ieškau ir randu“. Tad štai koks suraizgytas siužetas pavyko.

Mažoji vagilė

Tas saulėtas birželio rytas buvo visiškai toks pat kaip ir kiekvienas rytas pirmąjį vasaros mėnesį. Savo giesmeles giedojo paukšteliai, dūzgė bitės, skraidė visokiausi vabzdžiai. Saulutė negailėjo šilumos pabudusiam miesteliui. Mažoji Koleta išėjo į gatvę ir lėtai apsidairė. „Puiki šiandien diena“, – šmėstelėjo jos galvoje. Toks oras, kiek ji save prisiminė, būdavo kiekvienais metais per mergaitės gimimo dieną. Tą dieną jai sukako vienuolika.

Kaip ir visada, savo gimtadienio šventę ji pradėjo pasivaikščiojimu po gimtąjį miestelį. Eidama švariamis, tvarkingomis gatvelėmis, ji stebėjo vienodai išsirikiavusius namukus. Štai ir parduotuvė. Vienintelė miestelyje vieta, kur galima ateiti bet kada.

– Labas rytas, teta Gina, – tarė Koleta, įžengusi pro duris.

– Labas, vaikeli, labas, – nusišypsojo senoji pardavėja, – na, ar linksmai prasidėjo tavo dvyliktieji metai?

– Ačiū, labai linksmai, – atsakė mergaitė ir pradėjo savo kelionę tarp tvarkingai surikiuotų lentynų ir gražiai sudėliotų daiktų. Teta Gina visada prisimindavo jos gimtadienį. Ir, pati to nežinodama, padovanodavo Koletai mažą „dovanėlę“. „Na, tai tik mažytis niekutis, niekas nė nepastebės,“ – drąsino save mažoji vagilė.

„Kiek kartų prisiekiau sau to nebedaryti! Štai ir šįryt atsibudusi prisiekiau sau to nebedaryti: į parduotuvę nė kojos nekelsiu. Tačiau aš vėl čia. Ne, verčiau eisiu namo...“

Mergaitės žvilgsnį patraukė apatinėje lentynoje ant mažo veidrodėlio tupintis drugelis. Jis viliojo akį savo margumu. Tiesiog norėjosi jį paliesti. Koleta ištiesė ranką ir... drugelis nuskrido. O rankoje atsidūrė veidrodėlis. „Niekas nepastebėjo,“ – šmėstelėjo mažoje galvutėje. Juk veidrodėlis jau gulėjo kišenėje.

– Viso geriausio, teta Gina, – skubiai ištarė Koleta pardavėjai ir išėjo į žiedais kvepiančią birželio gatvę.

Ir dabar, kai čia dirbu jau ne pirmus metus, negaliu kitaip vadinti kaip „mano mokykla“. Tik dabar ji atsinaujinusi, išgražėjusi. Kai pradėjau dirbti gimnazijoje, buvo labai neįprasta, kad savo „gimtojoje“ mokykloje esu nebe mokinė, o mokytoja. Tiesa, polinkis rašyti nedingo, nors dirbu ne lietuvių kalbos mokytoja. Parašiau pasakų, kuriose gyvena drakoniukas Antulis, knygelę savo vaikams „Pasakos Benui, Viliui ir kitiems vaikams“. Turiu ir kitų sumanymų. Tad moksleiviškais metais atsiradęs kūrybinis kirminukas nerimsta. Na, o kasdieniame darbe buvo keista, kad mano mokytojai man nebe mokytojai, o kolegos. Dabar jau prie to pripratau. Tačiau vis tiek neatsikratau įpročio vadinti juos mokytojais, o ne kreiptis vardais. Tokia aš, tokia mano mokykla.

Renata Dargužytė - Kuchalskienė, anglų kalbos mokytoja

GAMTOS MOKSLAI GIMNAZIJOJE

Rudenį tradiciškai didesnis dėmesys skiriamas gamtos mokslams. Apie tai kalbamės su biologijos mokytoja Jurgita Skrebiene.

- Kaip jaučiatės mokslo metams prasidėjus mokydama biologijos?
- Jaučiuosi taip, kaip ir kiekvienais metais: viskas priklauso nuo mokinių, kiek jie nori bendradarbiauti, priimti žinių. Pati jaučiuosi gerai, esu pasiruošusi padėti lavintis kiekvienam smalsiam mokiniui, kuris įžengia į mano kabinetą.
- Jūsų nuomone, šiemet biologiją pasirinkusių trečiųjų skaičius nuliūdino ar pradžiugino?
- Kiekvienais metais labai panašus skaičius renkasi biologijos mokslus ir mane tai tenkina.

– Pagal darbo patirtį, išvardinkite bent penkias profesijas ar studijas, susijusias su gamtos mokslais, kurios yra populiariausios?

– Šiuo metu populiariausia yra kosmetologija. Kadangi mano grupėse dominuoja merginų skaičius ir, savaime aišku, jas domina, kaip išlikti gražioms ir kitiems padėti išlikti jauniems. Labai daug bando į mediciną patekti ir mane tai labai džiugina, kadangi daktaro profesija yra viena iš sunkiausių. Žinodama, kad mano mokinys rengiasi dirbti tokį sunkų darbą, aš labai apsidžiaugiu. Veterinarinėjai atsirado labai didelis polinkis. Dar į visuomenės sveikatą iš tiesų daug stoja. Kineziterapiją praeitais metais nemažai pasirinko. O dar ant bangos yra akušerija ir dietetika.

– Ką galvojate apie naują robotikos centrą mokykloje, kaip jis padės mokyti gamtos mokslų?

– Aš labai džiaugiuosi, kad miesto valdžia nusprendė jį įrengti, o mokyklos vadovybė sutiko, daug padėjo, nes mokiniai gali plėsti savo žinias, būti kūrybingi ir išbandyti naują mokslą, kurį labai mažai mokyklų dėsto. Manau, kad kiekvieno dalyko mokytojas gali savo mokslą pritaikyti prie robotikos elementų, nes matyti, kad ateityje nemažai darbų užims robotai. Taigi, jeigu mes ateityje gyvensim su jais, ar nebūtų gera idėja suprasti, kaip jie veikia.

– Jūs turite minčių, kaip pritaikyti jūsų mokslą robotikoje?

– Aš turiu minčių ir tikrai bus pamokos RoboLabas centre.

– Jeigu turėtumėt galimybę duoti vieną patarimą kiekvienam gimnazijos moksleiviui, koks jis būtų?

– Skaitykite, kas parašyta.

– Dėkoju už išsamius atsakymus.

Nedas Vaičekonis, jaunas žurnalistas

NAUJIEJI KAIMYNAI

„RoboLabas“, įkurtas mūsų gimnazijos pastate, teikia kokybišką ir patrauklų neformalų ugdymą 6–12 metų vaikams, jaunuoliams bei suaugusiesiems. Jau nuo rugsėjo 2 dienos jie gali kurti, konstruoti ir programuoti robotus, žaisdami mokytis ir kūrybiškai spręsti problemas. „Siekiamo, kad centras būtų aprūpintas įvairia naujausia įranga: kompiuteriais, mokomaisiais robotais, dronais, kompiuterinės grafikos programomis, multimedijos kūrimo įranga. Taip supažindinsime su naujausiomis technologijomis, ugdydysime kūrybiškumą, kritinį mąstymą, komandinio darbo įgūdžius ir kitas kompetencijas“, – sako „RoboLabo“ direktorė Vaida Šiaučiūnė. Ji taip pat džiaugiasi bendradarbiavimu su „Minties“ gimnazija. O 30-mečio jubiliejaus proga perduoda linkėjimus, kreipdamasi:

Gerbiama „Minties“ gimnazijos bendruomenė,

šventės proga sveikina kaimynai, kurie triukšmingai ir energingai įsiveržė į Jūsų gyvenimą.

Mums labai smagu glaustis Jūsų kaimynystėje: galime pasiklausti, pasiskolinti, pasitarti ir pabendrauti. Jaučiamės saugūs ir ramūs.

Sveikiname Jus su šiuo gražiu ir jaunatvišku jubiliejumi. Kaimyniškai norime palinkėti: kurkite, ieškokite, tobulėkite ir raskite laiko sustoti, pasidžiaugti nuveiktais darbais. O kaip RoboLabiečiai linkime, kad programavimas nestrigtų, kad laiku persikrautumėte ir netrūkinėtų energija.

„RoboLabas“ komanda

Misija, kurioje dalyvavo tik pirmokai

Tradiciškai rugsėjo pabaigoje gimnazijoje vyksta gimnazistų pirmokų krikštynos. Ne išimtis ir šie mokslo metai. Krikštatėviai, gimnazijos ketvirtokai, paruošė išbandymų ritualą. Pirmokams prieš savaitę buvo įteikti kvietimai dėl karinės mobilizacijos. Nurodytą dieną pirmokams, susirinkusiems aktų salėje, buvo įteikti kolektyvų patikrinimo dokumentai: jie visi turėjo pereiti išbandymų ruožą. Kiekviena klasė gavo skirtingą maršrutą, kad išmokę rikiuotės elementų, pasi-praktikavę šaudykloje, perėję kliūčių ruožą, fronto liniją, išsivadavę iš belaisvių stovyklos, apsilankę Požemio

karalystėje ir pasigydę karo ligoninėje bei surinkę visa žemėlapij prisistatytų Misijos vadams. Tikrai nebuvo lengva, tačiau ir čia pirmokai nepalūžo. Visos penkios klasės įteikė Misijos vadams surinktus žemėlapius, nors ne vienas nepaklusnysis ir čia patyrė vandens šautuvų galią. Tad pirmokų klasės gavo sertifikatus, kad gali toliau eiti gimnazistų keliu. Pirmokai buvo emociingi ir už kitokią penktadienio popietę padėkojo savo krikštatėviams ketvirtokams.

Remigijus Jovaiša, IVb klasės gimnazistas

ABITURIENTŲ MINTYS

Pradėjus šiuos mokslo metus abiturientų laukia iššūkis apsispręsti dėl brandos egzaminų. Ankstesnių metų abiturientai tai darydavo vasario mėnesio pradžioje, o praėjusiais metais ir šiemet ketvirtokai tai

turi padaryti žymiai anksčiau. Menų srities egzaminus reikėjo pasirinkti iki rugsėjo pabaigos, o kitus - iki lapkričio 24 dienos. Kaip jaučiasi šį rudenį, mintimis pasidalino viena ketvirtokė.

Neramus šis rudenio. Tik iš pažiūros atrodo viskas taip pat. Jau rugsėjo pirmąją buvo galima suprasti, kad tik iš išorės ketvirtokai stengiasi „pasirodyti“. Merginos kartais apsimeta stačiokėmis, kai iš tiesų rūpi gerai atrodyti, kad priimtų į draugų ratą, turėtų savo vietą ir vertę gerą prasmę. Vaikinai taip pat kartais atrodo abejingi. Bet po ta abejingumo kauke slepiasi jautrus vidus: nepasirodyti

„skystam“, neišsuduoti, kad esi prielankus mokytojams. Taip tik atrodo, kad kiemyje šurmuliuodami buvome nedrausmingi. Iš tiesų, mums svarbus kiekvienas sakiny, mintis, skirta mums. Sugebame apsimesti, kad nesvarbu, nors taip nėra. Bent dalies abiturientų mintys tikrai tokios šį rudenį.

Viktorija Bareišytė, ketvirtokė, jaunoji žurnalistė

Mokinių parlamento naujienos

Savo veiklą atnaujina gimnazijos Mokinių parlamentas.

Vyksta naujų narių rekomendacijų pildymas.

Save bendruomenei pristato Lukas Simanavičius ir Augustina Razgaitytė.

Po rudens atostogų įvyks rinkimai.

„Pertraukos“ redakcija linki sėkmės!

KASDIENYBĖS BLYKSNIAI

Ar kitokia buvo Tyrėjų naktis?

Rugsėjo 27 dieną ir mūsų gimnazijoje vyko Tyrėjų naktis. Kartu su mokytoja Virginija Jukniene mintiečiai dalyvavo tradiciniame Tyrėjų nakties protmūšyje. Pramankštinę logiką ir gamtos žinias prisiminę lėkė į linksmašias estafetes, kurias organizavo mokytojos Milda Masilionytė ir Rasa Paukštytė. Po estafėčių laukė kūrybiškumo – meniškumo išbandymai, kuriuos įveikiant konsultavo Ramutė Stasevičienė ir Birutė Beresnevičienė. Kol dauguma sportavo, suko galvas kitose tyrėjų veiklose, kelios šaunios merginos padėjo mokytojoms Jurgitai Skrebienei, Jovitai Ivanaukienei ir mūsų mokyklos naujai socialinei pedagogei Vilijai Andrijauskienei ruošti vakarienę, kuri turėjo atstatyti prarastą jėgą. Po vakarienės visi patogiai įsitaisė aromaterapijos seansui. Mokiniai bandė atrasti kvapą, kuris džiugina, kuris primena kažką malonaus, o gal nukelia į vaikystę ir braidytas pievas. Tad Tyrėjų naktis pavyko ir buvo vėl kitokia negu ankstesniais metais.

Elinga Karošaitė, Ia klasės mokinė

Ne pamoka

Rugsėjo paskutinįjį penktadienį visi mūsų gimnazijos trečiokai su malonumu susirinko bibliotekoje. Nekantriai luktelėję kelias minutes susitikome su LR Seimo nare Aušrine Armonaite ir jos kolegomis. Kaip pati Aušrinė minėjo, susirinkome ne į paskaitą ar pamoką, susirinkome į pokalbį. Abipusis tikslas pabendrauti ir aptarti tai, kas aktualu mums. Ir pirmas klausimas: „kuo užsiimate po pamokų?“ Nedrąšūs rankų kilstelėjimai ir pokalbis stoja į vėžes. Laikas bėgo, bet darėsi vis įdomiau ir įdomiau. Aptarėme, kas naudinga mums, moksleiviams, kaip patartina elgtis, kad pasiektumėme to, apie ką daugelis svajoja: susikurtumėme savo karjerą, verslą, įgyvendintumėm tikslus. Aušrinė davė mums patarimų iš savo asmeninės patirties ir gyvenimo. Pokalbio laikas prabėgo labai greitai, nes buvo įdomu ir naudinga. Manau, kiekvienas pasisėmė patirties ir įsiklausė į patarimus. Įspūdžiai liks ilgam nepamirštami!

Aiva Valčiukaitė, IIIc klasės aimnazistė

Savu keliu. Tikru keliu

Gimnazijos socialinė pedagogė Vilija Andrijauskienė informuoja: gimnazija įsijungia į prevencijos programą „Savu keliu“. Šios R. Bankauskienės, K. Dragunevičiaus, R. Gedvilienės, U. Sirtautaitės ir S. Valantiejių parengtos psichoaktyviųjų medžiagų vartojimo prevencijos programos „Savu keliu“ paskirtis – įgalinti mokyklos bendruomenės mažinti mokinių psichoaktyviųjų medžiagų vartojimo riziką ir skatinti apsauginių veiksnių formavimąsi. Programos įgyvendinime dalyvauja visa mokyklos bendruomenė: visų klasių mokiniai, jų tėvai, mokytojai, švietimo pagalbos specialistai, kiti mokykloje dirbantys darbuotojai bei socialiniai partneriai. Programos temos ir užsiėmimų formos yra pritaikytos vaikų amžiui, kūrybiškos, inovatyvios. Programoje naudojami šiuolaikinio įtraukiančio ugdymo ir informavimo metodai bei technikos: diskusijos, praktinės užduotys, vaidmeniniai, komandiniai žaidimai, darbas grupėse, porose ir kiti metodai bei technikos.

Leiskime sau nugalėti

Ateina ir kita mintis: veikime daugiau, o ne tik malkime liežuviu, kaip blogai gyvename. Neslopinkime savęs dar net neužklupus negandoms. Juk ne pati didžiausia problema pabusti neišmiegojusiam ryte. Tokios mintys po susitikimo su Parateam Lietuva atstovais: Kamile Sakalauskaite ir Domantu Gribausku. Pastarieji rūpinasi viešaisiais ryšiais ir projektų veikla. Tikri pavyzdžiai buvo susitikimo ypatingieji sportininkai: sprinteris, Europos vicečempionas Danas Sodaitis, Rio de Žaneiro paralimpiniai čempionai golbolo žaidėjai Mantas Brazauskis ir Genrik Pavliukianec. Šie žmonės įkvėpė ir mane būti stipresnę. Juk ir man sportas

nesvetimas. Pabendravusi pajunti, kaip sunku eiti tuo duobėtu keliu. Tai gali ne kiekvienas. O talentingi žmonės kenčia stipriau nei lengvai gyvenantys. To pavyzdys – Danas. Jaunas, veiklus vyras, nepasiekęs vieno tikslo, išsikėlė naujus. Jis pasakė, kad juokinga dabar populiariai vadinama SĖKMĖS FORMULĖ. Tokios tiesiog nėra, yra tik vadovavimasis posakiu „Geriausia gynyba – puolimas“. Juk ir jis, sėkmingas karininkas, fotografas, sportinių motociklų mėgėjas, patekęs į avariją, pažeidė dešinės rankos nervus. Dabar dešinės nevaldo visiškai. Dėl didelio užsispyrimo, noro ir darbo pasiekė savo: atsidūrė ten, kur ir turėjo būti. Aistra bėgti lėmė tapti vicečempionu. Susitikimo metu norėjo parodyti tai, ko nemato žiūrovai, žvelgiantys į sportininkus, vargais negalais (kaip atrodo žiūrovams) atsidūrusius ant pjedestalo. Tad kas yra po ta garbe, kurią taip sunku pelnyti ir kurią taip lengva prarasti? Ten yra depresija, persekiojančios traumos. O negatyvumas, kreivi žvilgsniai, žeminimas, savęs nuvertinimas ir gailėstis Danui buvo atspirties taškai pakilti į tai, kur jis yra dabar. Kai sekėsi, atsidaro rėmėjų, profesionalūs treneriai, susidarė komanda. Tad ir

palinkėjimas gimnazistams buvo atitinkamas: turėti tikslą ir jo siekti. Man įstabu, kad tai pirmas toks žmogus, apie kokį sužinojau gimnazijos renginio metu: važiuoja valdydamas motociklą viena ranka trasoje. Juk tai, kas jį galėjo visai pražudyti, vėl veda pirmyn. Jo pozityvumas, džiaugsmas, gera energija užliejo klausytojus, ne vieną paveikė. Kuklesni, bet ne mažiau stebinantys buvo ir golbolo žaidėjai Mantas Brazauskis ir Genrik Pavliukianec, supažindinę su žaidimo įranga ir demonstravę tiesiogiai. Gimnazistams pirmokams teko ir išbandyti žaidimą. Atrodo, kas čia tokio mesti lengvutį

skambantį kamuolį aklinai uždengtomis akimis... Taip tik atrodo. Gimnazistams lengva nebuvo. Žaidėjų išlavinta klausa, jėga, budrumas stebint jų vikrumą atėmė žadą. Šie renginio svečiai, žavingi, paprasti ir nuoširdūs žmonės, parodė, kad reikia turėti tikslą ir jį siekti. Tikra tiesa, kad tokie žmonės nėra pilka masė, o iš jų plūstantis natūralus gerumas gali daug.

Karolina Motiejūnaitė, jaunoji žurnalistė

KŪRYBA

Šiais metais pasitikdami tradicinį „Prozos rudenėlį 2019“ rankose turėsime trečiąjį almanacho „leškau ir randu“ leidinį. Džiugu, kad ten daug įdomių mokinių darbų. Tad skelbiame pastarųjų penkerių metų atrinktų almanachui darbų autorius.

NERINGA TRINSKYTĖ-SIRTAUTIENĖ,
VI laida
MILDA LILEIKAITĖ, XXVII laida
MANTAS STASEVIČIUS, XXVIII laida
GABIJA RADZEVIČIŪTĖ, XXVIII laida
NEDAS VAIČEKONIS, IIIc
IGNĖ PETRAITYTĖ, IVa
JUSTAS BALTUŠKA, XXVIII laida
VIKTORIJA LIKAITĖ, IVa
UGNĖ JAKUSEVIČIŪTĖ, XXVIII laida
TITAS SMAILYŠ, IVd
KAROLINA MOTIEJŪNAITĖ, IIIc
GERDA GEDVILAITĖ, IIIc
SILVIJA JAKUTYTĖ, IIIc kl.
LAURYNAS PETRAUSKAS, IIIc
JUSTINA BAJORŪNAITĖ, IIIb

INETA PETRAITYTĖ, IIb
MEILĖ VAIČIŪNAITĖ, XXVII laida
RŪTA MUŠKIETAITĖ, XXVIII laida
BRIGITA NAVICKAITĖ, XXVII laida
ŽIVILĖ KAIRYTĖ, XXVII laida
KAROLINA MAIGYTĖ, XXVII laida
VERONIKA PALIONYTĖ, XXVII laida
MARTA RULYTĖ, XXVII laida
KSAVERA URBAITĖ, XXVII laida
AGNĖ URTĖ PADKAUSKAITĖ, XXVII laida
AUGUSTAS RULYS, XXVIII laida
GABIJA RIMŠAITĖ, XXVIII laida
AKVILINA STANKEVIČIŪTĖ, XXVI laida
JURAS NAURONIS, XXVI laida
IVETA GELŽINYTĖ, XXVI laida
KASPARAS RAŠIMAS, XXVI laida

ROKAS KAUSAKYS, XXVI laida
AKVILĖ BUNGARDAITĖ, XXVII laida
GVIDAS KEPELINSKAS, XXVI laida
JOLITA GALECKAITĖ, XXVII laida
GINTARĖ BABAITYTĖ, XXVI laida
ASTA NOVORUCKYTĖ, XXVI laida
ALANAS ŽARDECKAS, XXVI laida
RENALDAS RAMANAUSKAS, XXV laida
JUSTAS SAVICKAS, XXV laida
GRĖTA GRIGALIŪNAITĖ, XXIV laida
ŽYGIMANTAS KRIŠČIŪNAS, XXIV laida
LETA REMEIKYTĖ, XXVI laida
KAROLINA MIKOLIŪNAITĖ, XXIV laida
MARIJA PETRAITYTĖ, XXIV laida

Intriguojanti gimnazistų kūryba iš ankstesnių almanachų

MOKYKLOJE

Pamokos jau baigėsi. Toli už horizonto žiba rausvi saulės gaisrai, tik ugniagesių nematyti. Einu namo trumpiausiu keliu per girią. O šalta taip, kad net zuikiai dantimis kalena Morzės abėcėlę. Geniai nepataiko į „Makarenos“ ritmą. Einu ir mąstau. O apie ką daugiau mąstyti, jei ne apie mokslą.

Per muzikos pamoką kažkoks Beethovenas skaldė senus metalo įrašus. Matematikos mokytoja pasakė, kad aš neišmanau, kas yra matematika, ne jei perkūnas trenktų per galvą. Rašydamas rašinį nepataikiau į temą, dar klaidų padariau tiek, kad lietuvių kalbos mokytojai net rašiklio raudonas rašalas pasibaigė. Per istorijos pamoką leptelėjau, kad Mindaugas dalyvavo Žalgirio mūšyje: nepatikėjau, kai kažkas norėjo mane pataisyti, kad tuomet Mindaugo jau nebebuvo gyvo, atrėžiau, jog jis ilgai gyveno. Geografijos mokytojai prirėkė validolio, kai Nilą Antarktidoje suradau. Chemijos kabinete vėl kažkas išgėrė visą etilo spiritą. Per fizikos pamoką draugo paprašiau, kad palaikytų neizoliuotą vielos gabalą. Iš kur aš galėjau žinoti, kad juo teka 42 voltų srovė... Po septynių pamokų jau prie stadiono kažkoks vyriškis (nepažinau, tikrai ne mokytojas) vos skalpo nenuėmė ir į

mokyklos sieną neįmontavo, kai spyriau ledo gabalą į jo BMW. Tikriausiai, viskas gerai būtų pasibaigę, jei išlipusiam vairuotojui nebūčiau pasakęs:

– Atsiprašau, kad nepataikiau į langą.

Šiaip viskas taip, kaip įprasta. Vienu žodžiu, eilinė 2001 metų diena. Tik labai šalta.

Andrius Kleinauskas, XIII laidos abiturientas

ŠLEIVAS ŠAULYS (arba mėginimas pažaisti garsais)

Šį šeštadienį šalia Šešupės šmaikštus šaulys šaudė šeškus. Šeimininko šuo šokinėjo švendrų šūsnyje.

– Štai! – šūktelėjo šveplas šaulys.

Šviesių šerių šeškas švilpė šalikele. Švyst, šovinys šmėstelėjo šalia šeško. Šyptelėjo švelniakailis, šelmiškai šokuodamas šalin. Šlyvas šaulio šautuvas šaudė šleivai.

– Šunybė, – šnipštelėjo švaplys.

Šiaipgi šaltas šiaurys šaldė šonkaulius, šiurpino širdį. Šviesiakailis šunėkas šiurpte šiurpo. Šerkšnas šoko šveicariškame šeimininko švarke. Štai šitaip šąlant is šaulys šaudė šeškus.

Evaldas Budrys, XIV laidos abiturientas

Dabartiniai gimnazistai irgi kūrybiškai rašo apie savo mokyklą įvairiais aspektais

Skrendu parasparniu virš Panevėžio ir pamatau labai keistos formos mokyklą. Kitos mokyklos yra kaip stačiakampiai ar išmėtyti kvadratai, o čia didžiulis kvadratas, kurio viduje aštuoniakampis matyti iš viršaus. Tai bent! Iškart galvon šauna fantazijų pliūpsnis. Formuojasi mintys, kad šioje mokykloje yra gera aura, o tokioje vietoje veikiančios žmonės pilni idėjų, minčių. Šalia plyti tvarkingas stadionas. Matyti, čia ir sportininkų gerų turėtų būti. Aplinkoje, nuo gatvės pusės ir kiemelyje, dailiai auga įvairūs dailūs augalai. Matyt, čia rūpinamasi gražia aplinka. O, yra stoglangiai, tad galima pažvelgti ir pamatyti vidų! Kurį laiką stebiu, kaip mokiniai dirba per pamokas ir kaip juos žinių keliu veda mokytojai. To nepamatysi kitose Panevėžio vietose.

Domas Atraškevičius, IIIc klasės gimnazistas

Kas rytą skubu į darbą per Kniaudiškių mikrorajoną. Iš visų pastatų, praslenkančių pro šalį, dėmesį patraukia neįprastos formos architektūrinis statinys. Visi jį dabar vadina gimnazija. Niekada skubėdama neturėjau laiko tokiems niekam: užsukti, pasidomėti... Bet šį kartą ryžausi tam skirti kelias minutes. Įeinu kiemelin: aidi juokas, garsios šnekos... Tada nuaidi dar mano laikų skambutis ir... tylu pasidaro. Anksčiau maniau, kad čia mokiniai pro ašaras mokosi, o mokytojai juos už pavadžių laiko. Bet įžengusi pro duris suprantu, kad čia mokosi tie, kurie ieško savęs,

Kniaudiškių gatvė niekuo ypatingu neišsiskiria. Kasrytinis judėjimas neša kiekvieną savu keliu. Automobiliu jau daugelį metų pravažiuoju pro tą pilką pastatą. Matau paauglius, einančius to statinio link. Stabteliu, išlipu iš mašinos ir nuseku paskui vaikus. Pasitinka kolona su užrašu „Panevėžio „Minties“ gimnazija“. Topteli galvon, kad čia knibždėte knibžda jaunų žmonių, žinančių, ko nori. Suprantu, kad čia ir mokytojai garbingi, nusiteikę lavinti jaunąją kartą. Pradedu gailėtis, kad man neteko čia mokytis. Neteko pačiais, ir vaikų dar neturiu. Esu paprasta miestietė su savo mintimis apie aplinką. Tos mintys neypatingos, bet šiltos. Kaip ir ši gimnazija, kurią pajaučiau įėjusi vidun. O dar pamačiau užrašą, kad jai 30 metų. Taigi šis pastatas, gyvas organizmas, gyvuoja trisdešimt metų. Ir tais pačiais, bet kaskart kitokiais takeliais čia žengia gyvos mintys į didelę širdį, pulsuojančią augsine gėrio meile. Mintyse palinkėjau sėkmės ir nuskubėjau savais keliais.

Karolina Motiejūnaitė, jaunoji žurnalistė

savo ateitį kuria. Informacija, kurią pamačiau perėjusi koridoriais, nustebino veiklą gausa. Net panorau čia likti ir pasinerti į veiklas. Bet... laukė darbas. Vėl išskubėjau į gatvę iš pastato, kurio sienos šaltos tik iš pažiūros, o viduje sušildytos čia veikiančių žmonių siekių, meilės ir... juoko.

Aiva Valčiukaitė, IIIc klasės gimnazistė

Aš niekada nėjau į mokyklą. Tik kiekvieną rytą pro vieną iš jų praeinu pro šalį. Mane mokė namuose. Močiutė daug pasakojo apie savo laikų mokyklą, kad daugybė mokinių sėdi savo suoluose ir klausosi vieno mokytojo. Įsivaizdavau, kad tai didelis kambarys su į vieną pusę susėdusiais mokiniais, prieš juos juoda lenta. Taip atrodė jos mokykla prieš šešiasdešimt metų. O kokia ji šiandien? Tad užsukau pasižvalgyti: nustebau, kad čia daug tokių kambarių, kabinetais įvardytų, kad taip pat kabo lentos. Tiesa, pamačiau ir daugiau: lentos ne juodos, o rausvos, rudos, žalios, taip pat kabinetuose yra kompiuteriai, projektoriai, kai kur pamokose kažką rodė, demonstravo patys mokiniai. Prie mokytojų kambario švietė ekranas, kuris rodė kažkokius klausimus apie knygas. Daug žiopsoti nebegalėjau, nes turėjau susirasti kabinetą ir ten atsiskaityti už namų mokymą – parašyti baigiamąjį testą.

Karolis Gūra, IIIc klasės gimnazistas

Taip. Kniaudiškių gatvė vykstu iš centro. Daugiaaukštis, daugiaaukštis, prekybos centras „IKI“, biblioteka, mažųjų biblioteka „Žalioji pelėda“ ir didelis pilkas dviaukštis, apsuptas tamsių eglių, kuklių beržų ir liepsnabokščių klevų. Pastatas pažymėtas 40 numeriu, bet langai papuošti stilingu skaičiumi 30. Kam? Matau, kaip paaugliai ir beveik subrendę jaunuoliai, nešini spalvingomis puokštėmis, suka į vidinį kiemą. Įdomu, ką sveikins? Prieš vartus iškaba skelbia, kas čia „Minties“ gimnazija. Tai taip – mokyklai 30 metų! Girdėjau apie juos: dažnai jų simbolis – laivelis, besiblaškantys įvairių pokyčių jūroje. Bet įėjęs noriu palinkėti, kad iš laivelio išlipę keleiviai, kaip ir jūreiviai, pamatytų atsidūrę saugioje saloje, kur auga dešimtukų medžiai ir nutiesti galimybių takai. Tegu tai pildosi.

Nedas Vaičekonis, jaunasis žurnalistas

SPORTO NAUJIENOS

Džiaugiamės, kad ir toliau mūsų gimnazijos kolektyvas vėl aktyviai dalyvauja sportiniuose renginiuose. Rugsėjo 18 dieną, Skaistakalnio parke vyko rudens kroso varžybos. Mūsų gimnazijai atstovavo 20 mokinių: 8 merginos ir 12 vaikinių. Geriausiai sekėsi Ie klasės mokiniui Justui Matuzai. Jis jaunučių grupėje (gim. 2004-2005 m.) tapo nugalėtoju. 1000 m. nubėgo per 3.05,1 min Jaunių grupėje (gim. 2002-2003 m.) II-ąją vietą iškovojė IIIa klasės mokinys Tijus Švilpa. 1000 m. jis nubėgo per 2.55,6 min. Merginų grupėje jaunučių amžiuje 12 vietą iškovojė Akvilė Tamošiūnaitė iš Ic klasės. Akvilė 800 m. nubėgo per 3.10,2 min. Jaunių amžiuje Karina Bučinskaitė, IIIc kl. mokinė, 1000 m. nubėgo per 4.26,9 min. ir liko 7 vietoje. Manau, kad pavasario krosui sudarysime stiprią komandą, kuri varžysis kroso estafečių varžybose.

„Minties“ gimnazijos vaikinai futbolo varžybose laimėjo prieš 5-osios gimnazijos rinktinę. Linkime sėkmės susitinkant su J.Balčikonio gimnazijos futbolininkais.

Pats masiškiausias renginys skiriamas gimnazijos vardadieniui – gražų spalio vidurdienį Panevėžio miesto parke užfiksuotas tradicinis, jau šeštus metus vykstantis sveikatinimo projekto „Sportuok kitaip, sportuok visaip – 2019“ aktyvus vyksmas. Gimnazistai ir jų mokytojai trasą įveikė bėgdami, eidami, važiuodami dviračiais ir paspirtukais. Dviračių, merginų ir vaikinių grupių nugalėtojai buvo apdovanoti diplomais ir medaliais.

Giedrė Kraujalienė, fizinio ugdymo mokytoja

„MINTIES“ GIMNAZIJOS ŠVENTINIŲ RENGINIŲ „30-MEČIO ŽINGSNIAI“ PROGRAMA

2019 m.
spalio 9–25 d.

30

Spalio 9 d. 13 val. Sveikatinimo projekto „Sportuok kitaip, sportuok visaip - 2019“ renginys gimnazijos 30-čiui. Masinis bėgimas miesto parke.

Spalio 18-19 d. Skautų draugovės „Gabija“ 25-ojo gimtadienio šventė.

Spalio 22 d. 18 val. Mintiečių vakaras, renginys visiems gimnazijoje dirbusiems ir dirbantiems mokytojams. *Teatro klasė.*

Spalio 23 d. I–IV klasių gimnazistų popietės „Vartome gimnazijos istorijos puslapius“.

Spalio 24 d. 13 val. Šventinis renginys „30-mečio žingsniai“. *Aktų salė.*

Spalio 25 d. 10 val. Šv. Mišios už „Minties“ gimnazijos bendruomenę. *Panevėžio Kristaus Karaliaus katedra.*

Spalio 25 d. 12 val. Gimnazijos mokytojų ir darbuotojų popietė. *Gimnazijos valgykla.*

Spalio 25 d. 17 val. Mokinių kūrybos almanacho „Ieškau ir randu – 3“ pristatymas.

Spalio 25 d. 18 val. „Sugrįžimai“. Šventinis koncertas ir buvusių abiturientų laidų susitikimai. *Aktų salė.*

PARODOS:

- Buvusių mokinių dailės darbų paroda „Iš „Minties“ lobynų“ prie dailės kabineto.
- Paroda „Laikas bėga – darbai išlieka“ gimnazijos muziejuje.
- Nuotraukų paroda „Akimirkos iš bibliotekos gyvenimo gimnazijos trisdešimtmečiui“ bibliotekoje.

*Dėkojame visiems, rašiusiems, kalbėjusiems, patarusiems, fotografavusiems. Rašykite, skelbkitės, kvieskitės į renginius.
Mūsų nauja jaunųjų žurnalistų komanda pasirengusi bendradarbiauti.*

Redaktorė: lietuvių kalbos mokytoja Emilija Gedraitienė

Maketuotoja: IT mokytoja Inga Rulienė

Gimnazijos adresas: Kniaudiškių 40. Panevėžys, LT-37119. Laikraštį galima perskaityti ir internete.